

ΣΟΦΙΑ ΔΙΟΝΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Μήδεια·
μηδέν στο κόκκινο

Α΄ έκδοση: Ιούνιος 2016

Επιμέλεια-Διόρθωση: Ευαγγελία Κουλιζάκη

Σχεδιασμός Εξωφύλλου:

Ψηφιακή εκτύπωση: www.kontominas-p.gr

ISBN: 978-618-82296-0-0

Copyright 2016, Εκδόσεις Sestina & Σοφία Διονυσοπούλου

Εμμ. Μπενάκη 90, Αθήνα, 106 71

τηλ.: 6939 871357, 6944 527117

e-mail: sestinabooks@gmail.com

facebook: Sestina Books

Σκοτάδι. Από το βάθος της σκηνής ακούγεται φιθυριστά μια μελωδία. Καθώς τα φώτα ανάβουν, διακρίνονται δύο γυναικείες φιγούρες, η μία ντυμένη χρυσοσίτρινα και η άλλη βαθυπόρφυρα. Πλησιάζουν στο κέντρο της σκηνής. Κάθονται στα δύο άκρα ενός πάγκου. Καθ' όλη τη διάρκεια της κίνησής τους, τραγουδούν την ίδια μελωδία, ταυτόχρονα αλλά με παραλλαγμένα λόγια.

M1: Ψέμα το φέμα μ' έριξε στην τρέλα να σαπίσω.

M2: Αίμα το αίμα έφτασα στην τρέλα να σωπάσω.

*Μόλις κάθονται στον πάγκο, ακούγονται
σκόρπιοι τόνοι από τη μελωδία. Σβή-
νουν.*

M1: Εγώ, η εγγονή του Ήλιου

M2: Η αιματοβαμμένη ξένη

M1: Έρθα να

M2: Πάρω αυτό που μου ανήκει.

M1: Από άντρα φεύτικο, τίποτα δεν σου
ανήκει.

M2: Από άντρα αγαπημένο, σου
ανήκουσε τα πάντα.

M1: Δεν θα σου δώσει τίποτα, το ξέρεις.

M2: Δεν θα μου δώσει τίποτα μα όλα
θα τα χάσει.

M1: Έλα, λοιπόν, κοίταξε πώς
νυχτώνει!

Πικρά. Πηχτά. Τίποτα δεν σαλεύει.
Τίποτα δεν αρχίζει. Απόψε όλα
τελειώνουν.

M' ένα λεπίδι. M' ένα στολίδι.

Και το σκοτάδι συμμαχεί με το δικό μας.

Πού πήγε ο νους μου;

Γλιστράει μακριά και με περιγελά.

Σαν παιδικό κεφάλι που κυλά σε
μαρμαρένια

σκαλοπάτια. Και τα μάτια.

Αυτά τα ορθάνοιχτα μάτια που δεν λένε
να μ' αφήσουν.

M2: Πάψε, δεν ήρθε ακόμα η ώρα.

M1: Ήρθε. Ακούω τα τύμπανα της
μοίρας μας.
Τ' αρπακτικά που ζυγώνουν.
Φτεροκοπούν
πάνω απ' τις σάρκες τους. Μπήγουν τα
ράμφη...

M2: Πάψε. Το χέρι μου ματώνει.
Τα γόνατά μου τρέμουν.
Πονώ. Δεν ξέρεις πώς πονώ.
Τους είδα. Από την κάμαρα όπου με
είχαν κλείσει.
Επίτηδες με είχαν κλείσει. Για να δω.
Για ν' ακούσω.
Τα κορμιά. Τις κραυγές. Τον ιδρώτα.
Τον πόθο.
Την ηδονή να χύνεται φαρμάκι στην
ψυχή μου.
Και να ταπεινωθώ.

M1: Και θα σε ταπεινώσουν κι άλλο.

Αύριο σε διώχνουν. Ξένη εδώ.

Ξένη αλλού. Ξένη παντού. Εσύ
διαλέγεις.

Ξένη εξόριστη ή ξένη τιμημένη;

Μη διστάζεις, λοιπόν.

M2: Δεν μπορώ.

M1: Μπορείς.

M1 + M2: Μπορώ;

M2: Δώσε μου λίγο χρόνο.

Η M1 σηκώνεται και πλησιάζει αργά τη M2. Στέκεται από πίσω της λυγίζοντας τα γόνατα ώστε να καλύπτεται το πρόσωπό της από της M2. Μπλέκει τα χέρια της με τα χέρια της M2. Τα χέ-

ρια, ενωμένα, σηκώνονται απότομα ψηλά. Σπαρταράνε στον αέρα.

M1: Χτύπα. Δεν υπάρχει χρόνος.
Δεν υπάρχει ελπίδα.
Μόνο ντροπή.

M2 (ξέπνοα): Και πόνος.

M1: Θυμήσου. Θα σε προδώσει, είχα πει.

Θυμήσου. Έχει μάτια ερπετού.

Τι νομίζεις πως θέλει; Εσένα;

Κάτι άλλο θέλει, κι εσύ ξέρεις τι.

Κι όμως ανέβηκες σ' εκείνο το καράβι.

Και σκόρπισες το θάνατο στη γη σου.

Κι άταφο άφησες τον ίδιο σου τον αδερφό.

Για έναν πρίγκιπα με την ψυχή

ζητιάνου.

(Στα τελευταία λόγια απομακρύνεται απότομα σαν να αποστρέφεται τον εαυτό της. Από αυτή τη στιγμή και μετά, χάνεται σ' αυτά που είχε προμαντεύσει.)

Πέπλα χρυσοποίκιλτα κι ένα λιγνό κορμί.

Το πρόσωπο δεν φαίνεται ακόμα.

M2: Στον έρωτα, δεν αντιστέκεται ούτε άνθρωπος ούτε θεός.

M1: Τη γδύνει και της δίνει μια καρφίτσα.

M2: Την ίδια νύχτα μου έφερε ένα γεράνι.

M1: Δώρο της προδοσίας.

M2: Το κατάπια.

Είσαι τρελή; Τι κάνεις; Τρελή, ναι.

Και μην ξυπνήσεις, φεύτη, την οργή μου.

(Η M2 μαζεύεται σε εμβρυακή στάση. Κατά τη διάρκεια του μονολόγου που ακολουθεί, ακούγονται σε τακτά χρονικά διαστήματα τα βογκητά της. Έχουν μελωδικό χαρακτήρα και καταλήγουν σε κραυγή, διακόπτοντας τη M1.)

M1: Σε προδίδει. Σε προδίδει. Μ' ένα κορμί

Πιο τρυφερό απ' το δικό σου.

Με χείλη ροδοκόκκινα που μαρτυρούν την άγνοια.

Αν ήξερες τη δύναμη της άγνοιας.

Την προτιμούν οι άντρες κι από την εξουσία.

Βράχια, πανιά και κύματα, αίμα, αφρός και πόθος.

Ένα ταξίδι του έρωτα τσακίζεται στις
ξέρες.

Στην αμμουδιά οι εραστές από ηδονή
ιδρώνουν.

Στο λουλακί του ουρανού караδοκούν
κοράκια.

Θα κάψεις τις σάρκες της, θα λιώσεις το
κρανίο του,

Θα σφάξεις τους σπόρους της
ματαιοδοξίας του.

M2: Αίμα. Μυρίζει αίμα και σφαγή.

Πες μου, πού χάθηκε η αρμύρα;

Γιατί τα τριαντάφυλλα χάνουν την
ευωδιά τους;

Γιατί ξάφνου μαράζωσε το γιασεμί;

Και η αράχνη έπαψε να πλέκει.

Και τα πουλιά ξυπνήσανε μέσα στη
μαύρη νύχτα.

Τρέμε, προδότη, τρέμε. Κι εσύ ερωμένη

Κάλπικη, παρθένα της ντροπής.
Δεν βρέθηκε θνητός τη Μήδεια να
λεκιάσει.

Μόνη θα βάψει τα χέρια της. Μόνη της
θα λουστεί.

Θα γίνει βαθυπόρφυρη απ' την κορφή ώς
τα νύχια.

Κι ύστερα θα γελάσει. Μπροστά στην
άλλη,

Την ασύλληπτη στιγμή.

*Κατευθύνονται στις δύο άκρες του πά-
γκου. Βγάζουν τους δύο κύβους που τον
στηρίζουν. Ο πάγκος μεταμορφώνεται
σε τραμπάλα. Κάθονται. Κουνιούνται
ενώ, με τα χέρια, κάνουν μεγάλες κινή-
σεις σαν να υφαίνουν.*

M1 + M2: Ύφανε, χέρι μου, ύφανε το
σάβανο της πόρνης

M2: Που με τα στήθη όπλο της

M1: Και τα φλουριά στο χέρι

M2: Σκλάβο έναν άντρα έκανε

M1 + M2: Τον άντρα τον δικό μου.

M2: Βάλε φωτιά στα μάτια της, στα χέρια, στα μαλλιά της

M1: Κόψε για πάντα την αναίσχυντη λαλιά της

M2: Τη στάχτη αφάνισε στα πέρατα της γης

M1: Κανείς να μην την κλάψει

M2: Κανείς να μην τη θάψει

M1: Αέναα να σέρνεται

M2: Μαζί με τα σκουλήκια

M1: Σε τόπους αφιλόξενους

M2: Κι όπου φυσά ο άνεμος

M1: Η μοίρα της να γέρνει.

M1 + M2: Δώσε, θεά μου, δύναμη στα
λόγια μου ετούτα

Στης δούλας σου το δίκιο, φως χάρισε
και οίκτο.

*Πετούν το φόρεμα-σάβανο μακριά. Η
τραμπάλα ακινητοποιείται με την M1
ψηλά.*

M1: Σε λίγο θα δω. Βλέπω. Διστάζει.
Διστάζει η δειλή.

Δίσταζε όσο θες, στο τέλος θα υποκύψεις
Στο αήττητο χρυσάφι.

Ω, φίδι της αμόλυντης, της πλάνας
παρθενίας,

Πλησίασε η ώρα σου κι ακόμα δεν το
ξέρεις.

Τόλμησες μια πριγκίπισσα στα τάρταρα
να ρίξεις;

Εσύ, μια σφετερίστρια του θρόνου και
της κλίνης;

Ξέχασες των προγόνων μου πως είναι
αυτή η γη;

Κι αντί να υποκλίνεσαι ύψωσες τη φωνή
σου;

Φόρα τώρα το δώρο μου, φόρα το και
υποτάξου.

Στη μοίρα σου. Στη μοίρα μου.

(Το επόμενο κομμάτι λέγεται ηδονικά.)

M2: Λέγε, μη σταματάς.

M1: Σσς... Καίγεται η πόρνη, καίγεται.

M2: Λέγε.

M1: Οι σάρκες ξεκολλάνε. Οι μπούκλες αφανίζονται.

M2: Τα πόδια της;

M1: Φτερά.

Πετάει: γιγάντιο πουλί

Που γλείφει το παλάτι.

Χάνονται οι κραυγές της στους πύρινους
διαδρόμους,

Πέφτουν οι τοίχοι, πέφτουν, ο κύρης της
την πιάνει,

Γκρεμίζεται στην άβυσσο κι αυτός κι η
εξουσία.

M2: Θάύμασε, τώρα, κόσμε, ποιος είν’
ο βασιλιάς σου,
Αχάριστε λαέ που λησμονείς τα πάντα,
Αίμα μπορεί να έχυσα, μα πάντα των
τυράννων,
Έχυσα αίμα ναι, μα γιάτρεφα πληγές’
Τις δικές σου πληγές.
Εγώ δεν σε ανάστησα με τα πικρά
βοτάνια μου;
Κι εσύ συμμαχησες μ’ αυτούς.
Μείνε λοιπόν ακέφαλος και... (στη M1):
Κρύφου. Πλησιάζουν τα παιδιά.

M1: Ησύχασε. Δεν θα μας βρουν. Τα
φίλτρα μας αντέχουν.

*Ξαπλώνουν μπρούμυτα στην τραμπάλα.
Κοιτάζονται.*

M2: Σε χάνω.

M1: Με χα;

M2: Σε χάνω.

Κάποτε έτρεχα με ξέπλεκα μαλλιά

Στους λόφους που κυμάτιζαν σαν

στεριανά πελάγη,

Μάζευα φύλλα, τα έβραζα και τ' άλειφα

Στους λαβωμένους' στους νεκρούς.

Όνειρα έβλεπα με χρώματα

εκτυφλωτικά.

Μέχρι που.

Τυφλώθηκα στ' αλήθεια.

Και δεν άκουσα.

Την ίδια μου τη μαντεία.

Και τώρα εδώ. Μόνη. Ξένη.

Προδομένη. *(Μπλέκουν τα κεφάλια*

τους.) Με το μίσος τροφή.

Σε χάνω και πονάω διπλά.

Δεν είμαι πια η πριγκίπισσα...

M1: Βασίλισσα είσαι τώρα.

Και μόνο μια βασίλισσα τολμάει το φονικό.

(Η M2 πετάγεται.)

M2: Μη. *(Η M1 ανακάθεται αργά. Σηκώνεται.)*

M1: Ναι. Ό,τι άρχισες τώρα θα το τελειώσεις.

Γιατί, αν δεν πέσουν απ' το χέρι σου,
Τα χέρια του όχλου τα παιδιά σου θα
ξεσχίσουν.

Κι εσύ εκδίκηση μισή θα έχεις πάρει.

M2: Η μοίρα μου πως είναι αυτή εγώ
καλά το ξέρω.

Λυγίζει όμως κι η ατσάλινη λεπίδα.
Άκου τα νυχτοπούλια πώς πενθούν.

Πώς σκούζουν τα γυμνά κλαριά των
δέντρων.

Ξανάκουσες ποτέ κλαριά να σκούζουν;
Νιώθουν το θάνατο κοντά τους να
ζυγώνει.

Τα τρυφερά χεράκια να παγώνουν.
Τις μεταξένιες μπούκλες να θαμπώνουν.

M1: Θα τα σφάξεις με μια μαχαιριά.
Σαν τα ερίφια στην Ήρα. Κι άσε τα
υπόλοιπα

Εκείνη να φροντίσει.

Όταν σε προστατεύουν οι θεοί,
Τι θες τις συμμαχίες των ανθρώπων;

M2: Μα κοίταξε πώς παίζουνε.

Αμέριμνα γλυκά.

Πώς κάθονται ήσυχα και ρίχνουν τους
πεσσούς.

M1: Ήσυχα, ναι. Κι ο χρόνος τους
τελειώνει.

Γιατί ο παίχτης είναι αυτός.

Κι ό,τι κι αν πεις, κι ό,τι κι αν πω

M2: Πάψε πια, με σκοτώνεις.

M1: Πού πήγε η οργή, το μίσος κι η
ματιά σου,

Που τη ζηλέψαν οι αετοί, που τη
σκιαχτήκαν οι θνητοί;

Θυμήσου. Σε πρόδωσε.

Θυμήσου. Σ' εκθρόνισε.

Θυμήσου. Σ' εξόρισε.

Βαριά ντροπή για μια γυναίκα.

Για μια βασίλισσα είν' αίτιο πολέμου.

Κι ο πόλεμος, για να τραφεί, ζητάει
θύματα και όπλα.

Κι εσύ τα έχεις και τα δυο. Και τα όπλα
και τα θύματα.

Έτσι θα τον νικήσεις. Με θύματα-όπλα
τα παιδιά σου.

Με το δικό του σπέρμα. Με το δικό τους
αίμα.

Θα κυλήσει εδώ, σ' αυτό το χώμα.

Η ανάσα τους τα φύλλα θα νοτίσει.

Δροσοσταλίδες κόκκινες θα βάψουν τα
μαλλιά τους.

Κι ύστερα, πάγος. Και σιωπή.

Πριν την κραυγή.

Θ' αντέξεις τον πόνο, θ' αντέξεις την
τρέλα

M2: Κι εκείνος θα πεθάνει μέσα σε μια
στιγμή.

Και η ματαιοδοξία του θα
γκρεμοτσαχιστεί.

Μπορεί γυναίκα να 'χασε και μέγαρο ο
φεύτης,

Σε λίγο όμως άκληρος θα μένει.

Κι αυτό, τον άντρα τον σκοτώνει δυο
φορές.

Γεννάμε εμείς το σπόρο τους για κείνους,
γιατί πιστεύουν, οι μωροί,

Πως παύουν πια να 'ναι θνητοί

Σαν τρέχει τ' όνομά τους στους αιώνες.

Κοίταξε, κοίτα τα πώς ρίχνουν τους
πεσσούς,

Με βλέμμα πονηρό, χέρια σφιγμένα,

Λες και κρατούν σπαθί, αντίπαλο φριχτό
για να θερίσουν.

Όχι, δεν είναι αυτοί του έρωτα καρποί.

M1: Χτύπα.

M2: Έχιδνες είναι, φύτρες δηλητήριο.

Βουίζουν τα μηνίγγια μου, βουίζουν.

Βάλτος μες στο κεφάλι μου και νύχτα.

M1: Χτύπα.

M2: Πλάσματα μισητά, τέρατα
εκκολαπτόμενα,
Ελάτε να σας σώσει το μαχαίρι
Πριν σας αρπάξουν οι εχθροί
Και λιώσουν το κρανίο σας με

M1: Χτύπα.

M2: Πριν ρίξετε το παιδικό, το αθώο
προσωπείο.

M1: Ντάαρτκι!* Ντάαρτκι! Ντάαρτκι!
Κάνε σπαθιά τη γλώσσα σου που
βάρβαρη τη λένε
Αυτοί που υποκρίνονται τον ξένο πως
πονούν
Και πως τον καλοδέχονται μέχρι να 'ρθει
η ώρα

* Ντάαρτκι: στα ελληνικά σημαίνει «χτύπα». Όλες οι σημειώσεις του κειμένου αφορούν σε γεωργιανές λέξεις που μεταγράφηκαν φωνητικά.

Να τον πατήσουν στο λαιμό, το αίμα να
του πιουν.

Θυμήσου πώς σε δέχτηκαν, θεά σε
αποκαλούσαν

Και δες πώς σε κατάντησε

M2: Του άντρα μου η ντροπή.

M1: Σίρτσχβίλι!* Πες το

M2: Σίρτσχβίλι! Το 'πα.

Δώσε μου, δώσ' το, ήρθε η στιγμή.

M1: Όχι πριν σκοτεινιάσω.

Πάρε από πάνω μου του Ήλιου τη
λαμπράδα

Ντύσου για πάντα με της νύχτας την
πορφύρα

* Σίρτσχβίλι: ντροπή.

Γίνε ένα τίποτα, μια τόση δα κουκίδα
Και παίξ' τα όλα γιατί τίποτα δεν έχεις.
Εύκολο είναι να νικήσεις άμα έχεις
Μα σαν δεν έχεις, είναι μεγαλείο.
Πάρε από πάνω μου λοιπόν

M2: Του ήλιου τη λαμπράδα

M1: Γίνε μηδέν αιματηρό, βάφε το
σύμπαν σκοτεινό.

M2: *(της ξετυλίγει, σιγά σιγά το
φόρεμα. Από μέσα ένα ολόϊδιο αλλά
μαύρο.)*

Νιώσε τον πόνο πρώτα εσύ, χάσε το φως
Της μέρας
Γίνε της νύχτας η πνοή, το κρώξιμο του
ανέμου
Πέθανε απ' το χέρι σου πριν απ' τον
τέλειο φόνο

(Εμφανίζουν από τα γάντια τους ταυτόχρονα δύο στιλέτα.)

M1 + M2 *(καρφώνοντας το στιλέτο η μία στην κοιλιά της άλλης):*

Πέθανε και λησμόνησε της γέννας τις
ωδίνες

Πέθανε και αφάνισε τους σπόρους της
ντροπής

Λούσου μες στον πλακούντα και χώσε
το λουρί

Στ' άθλια στοματάκια τους που θέλουν
ν' ανασάνουν.

*(Πετάνε μακριά τα στιλέτα. Η M2
σηκώνεται.)*

M2: Δώσ' το μου, δώσ' το, ήρθε
η στιγμή.

(Η Μ1, πλαγιασμένη, τραβάει ένα σπαθί καρφωμένο στο σημείο στήριξης της τραμπάλας. Το δίνει στη Μ2. Από εδώ και πέρα, η Μ2 κινείται αργά, με κινήσεις που παραπέμπουν στις πολεμικές τέχνες της Άπω Ανατολής. Η Μ1 χρησιμοποιεί τον έναν κύβο ως κρουστό. Ο μονόλογος της Μ2 λέγεται τραγουδιστά, σαν νανούρισμα.)

Μ2: Τι με κοιτάτε τώρα τρομαγμένα
Σαν ψωραλέα γατάκια, πεινασμένα;
Πρίγκιπες είστε ή ληστές που επαιτούν;
Τον ύπνο στέλνω στα φτερά του να σας
πάρει
Γλυκά στο θάνατο, μικρά μου, να σας πάει
Γλυκά στο θάνατο, μικρά μου, να σας
πάει.

Μ1 + Μ2: Ό,τι κι αν κάνετε σχιές είστε
για μένα

Το τέλος το 'γραψε ο φεύτης σας πατέρας
Κάποτε ήμουνα γυναίκα και μητέρα
Τώρα ένα άκαρπο μηδέν μέσα στο αίμα
Τον ύπνο στέλνω στα φτερά του να σας
πάρει
Γλυκά στο θάνατο, μικρά μου, να σας
πάει.

*(Αρπάζουν μαζί το σπαθί και το
καρφώνουν στο πάτωμα. Μακρά
σιωπή.)*

M2: Αυτό ήταν. Τέλος.

M1: Σσς. Ξέχνα τις λέξεις λίγο.

M2 *(πέφτοντας στην αγκαλιά της):*
Να τις ξεχάσω πώς; Μυρίζω φονικό.

M1: Στο στήθος μου κοιμήσου κι εγώ
θα σου μιλώ.

Θυμήσου την πατρίδα με τις γλυκές
πηγές
Τα χρυσαφιά ποτάμια που βάφαν τις
προβιές
Οι πλύστρες οι τεχνίτρες χτυπώντας τα
νερά
Με δάχτυλα αυλητρίδων, θυμήσου και
κοιμήσου
Πριγκίπισσα που έτρεχες με ξέπλεκα
μαλλιά
Στους λόφους που κυμάτιζαν σαν
στεριανά πελάγη.
Και τώρα προδοσία, φέματα και
σκουριά.
Το 'βλεπα εγώ η μάγισσα το μέλλον μου
να τρέχει
Να 'ρχεται καταπάνω μου λαμπρό και
ζοφερό
Μα η καρδιά μου αφήφησε τον κάθε
οιωνό.

Έρωτας είναι η Μήδεια, πάθος σφοδρό
και Λόγος
Λόγος που δημιούργησε τον πόθο των
θεών
Λέξη που μένει ανείπωτη, γέννα φριχτή
και τρόμος
Αρχή των πάντων χρυσαφιά και τέλος
πορφυρό.
Άλλαξαν όμως οι καιροί κι οι νόμοι των
ανθρώπων
Οι πόλεις γέρνουν άκαρπες, γερνούν οι
νέοι θεσμοί
Η εξουσία σέρνεται σε δείπνα απατηλά
Γυρεύοντας τη δύναμη σε σάκους με
φλουριά
Κι αυτός, ο μονοσάνδαλος, λειψός και
μολυσμένος
Ξερνά στους δρόμους το λοιμό της νέας
εποχής
Ξερνά κι είναι περήφανος γι' αυτή την
αλλαγή

Ξεχνά τότε που ήτανε δεινός θεραπευτής
Και με τα μάγια ανάσταινε μια
ολόκληρη φυλή.

Ξεχνά τα κατορθώματα, το θρυλικό του
πλοίο.

Μα η Φύση εκδικείται, δεν θα σταθεί
ορθός

Ο φαντασμένος ήρωας που έγινε αστός.
Δώσε μου λίγη δύναμη, φιλεύσπλαχνη
θεά.

Ν' αντέξω ως το τέλος.

M2 (*ξυπνώντας στην αγκαλιά της*): Πες
μου, είμαι καλά;

M1: Κοιμήσου εσύ και άσε με, άσε με
να σκεφτώ.

*(Η M2 πετιέται πάνω σαν χαμένη. Πα-
ρατεταμένη κραυγή. Η M1 ακίνητη.)*

M2: Ποιος το 'κανε αυτό;
Και πώς κοκάλωσε το αίμα;
Πες κάτι, πες πως είναι φέμα.
Γυρίζει το κεφάλι μου, βουίζει
Ανεμοστρόβιλος που σπαρταράει.
Και το κορμί μου πάει να σπάσει
Και η κοιλιά μου άδεια μια για πάντα
Μυρίζει θάνατο εδώ, κοίτα τα φύλλα
Πώς γλείφουν λαίμαργα το πέτρινο
υγρό.
Και οι σάρκες;
Πότε προλάβαν να τις δουν
Τ' αρπαχτικά;

M1: Θυμήσου.

M2: Μη.

M1: Θυμήσου.

M2: Δεν.

M1: Σπαθί σηκώσαμε, τα σφάξαμε εμείς
Γιατί, το ξέρεις, έπρεπε να γίνει.

M2 (αρπάζοντας το στιλέτο από κάτω):
Μην πλησιάζεις, θα σ' το μπήξω στην
καρδιά.

M1: Τι κι αν το μπήξεις, εγώ τώρα
αργοπεθαίνω.
Τα μάτια σου είμαι και η μνήμη σου η
θαμπή
Λιγάκι ακόμη και μαζί σου θα σβηστώ,
Πριγκίπισσα άσπιλη, αρχέγονη θεά,
Θνητός σε πρόδωσε, σε λέκιασε οικτρά.
Όχλος σε έσυρε στο χώμα απ' τα
μαλλιά.

M2: Πάψε, με γδέρνεις, με πονάς.

M1: Άλλος μας πόνεσε, μα πήρε ό,τι
του πρέπει.

M2: Κλειστά τα μάτια μου, το χέρι μου
σαλεύει

Πηχτός αέρας τις κινήσεις μου κρατά
Κρύα σιωπή, ούτ' ένα νυχτοπούλι
Μα το σπαθί φελλίζει ένα τραγούδι
Στη γλώσσα των προγόνων μου το λέει
Τραγούδι, και για στίχος του μια λέξη:
Σίσχλι*, Σίσχλι, Σίσχλι.

M1: Σίσχλι, Σίσχλι, Σίσχλι.

M2: Το αίμα μου ζητά να πάρει πίσω.
(Καταρρέει.)

M1: Το αίμα μας, το αίμα των
ενστίκτων.

Σίσχλι: αίμα.

M2: Εμείς τα σφάξαμε, εμείς.

M1: Κι η Ήρα τ' ανασταίνει.

M2: Λες πως

M1: Η Ήρα τις τιμά τις υποσχέσεις
Με θάνατο ανίερο βάψαμε τα κορμιά μας
Μα για ζωή ολόδροση διψούν τα σωθικά
μας
Πάρε λοιπόν και πιες το αίμα των
παιδιών σου

*(Αναποδογυρίζει τον ένα κύβο, η M2
τη μιμείται μηχανικά.)*

Και για το δώρο αυτό δεήσου στη θεά.

M2: Μα πώς;

M1: Μην αντιλέγεις. Εκείνο που
κοκκάλωσε

M2: Τώρα γλυκά κυλάει
Από πηγή άόρατη σαν πύρινο ποτάμι
Κι οι σάρκες που ξεσκίστηκαν άφαντες
έχουν γίνει
Ελάτε στη μητέρα σας, αθώα μου παιδιά,
Να ζήσετε άόρατα μέσα στη ζεστασιά
Στο λάρυγγα γλιστρήστε και μέσα μου
καθίστε
Κανείς να μη σας βλάψει

M1: Κανείς να μη σας βρει.
(*Τραγουδιστά*): Το κύπελλό σου
σήκωσε, δέησου στη θεά
Τώρα πού το φεγγάρι αγγίζει την ιτιά
Κι οι γρύλλοι αγχομαχάνε στο τέναγος
μακριά.

M2 (*Τραγουδιστά, με παραλλαγμένη μελωδία*):

Το κύπελλο υψώνω ηλιόμορφη θεά
Τώρα που το φεγγάρι αγγίζει την ιτιά
Κι οι γρύλλοι αγκομαχάνε στο τέναγος
μακριά.

(Πίνουν αργά, ιεροτελεστικά. Η M2 αφήνει πρώτη κάτω τον κύβο-κύπελλο. Κάθεται. Η M1 τον αφήνει και ξαπλώνει στην τραμπάλα.)

M1: Σαν να μεθάω μου φαίνεται.

M2: Κι εγώ σαν να μαδάω.

Άσπιλο νέκταρ τρυφερών, αμόλυντων
φυχών

M1: Ψυχών που θα εκτρέπονταν σε
στείρους τυραννίσκους

Σαν τον σαθρό πατέρα τους, κοίτα τον
πώς θρηνεί
Για το χαμένο μέγαρο και την καμένη
πόρνη
Μα ούτε που φαντάζεται εδώ
τι θ' αντικρύσει
Τα νέα του αναγγέλλουν, χλομιάζει,
παραπαίει
Και να που αρματώνεται κι έφιππος
πλησιάζει.

M2: Τι θέλεις, μονοσάνδαλε; Γύρνα
στ' αποκαΐδια
Μακριά από τη Μήδεια.

M1: Τι λες; Μα ποια παιδιά;
Εκείνα που εξόρισες; Αυτά τα έχεις
χάσει.
Φύσηξε αέρας δυνατός κι οι σάρκες τους
σκορπίσαν.

M2: Σύρσου όσο θες, δεν θα τα δεις.

M1: Σύρσου όσο θες, βουτήξου

Στο βούρκο της ασκήμιας σου

Επαίτη της ντροπής

M2: Δεν θα τα δεις, δεν θα τα βρεις

Ποτέ σου δεν θα μάθεις

Τι απέγιναν οι σπόροι σου, γελοΐε

βασιλιά.

Της Μήδειας η εκδίκηση στα σωθικά

κοχλάζει

Κι είναι γραφτό να μην τη δεις, μόνο να

σε πονά.

Πάρε λοιπόν τη φρίκη σου, τη θλιβερή

ζωή σου

Και το μαχαίρι μάζεψε, το κάνω μια

χαψιά.

Κοίτα πώς φεύγει τρέχοντας

M1: Το θάνατο να βρει
Θαρρώ ανακουφίστηκα, σαν να κρυώνω,
εσύ;

*(Από αυτό το σημείο καθισμένες στο
πάτωμα, αγκαλιασμένες.)*

M2: Πάγωσα, πάνε όλα, τέλειωσε
το παιχνίδι.

M1: Κοίτα, χλομός ο ήλιος.

M2: Χλομός, για μας δακρύζει.
Πάει η Μήδεια, πάει, σ' αυτόν τον
κόσμο πια.

M1: Δεν έχει καμιά θέση άλλο να
τριγυρνά.

M2: Ξεχάστηκαν τα μάτια της

M1: Τα φίλτρα

M2: Η λαλιά της

M1: Ξένη παντού

M2: Απόκοσμη

M1: Πάψε, άλλο μη μιλάς.

Σαν να μεθάω, σου λέω

M2: Κι εγώ σαν να μαδάω.

M1 + M2: Φεύγουμε, φεύγουμε μαζί.

M2: Η Μήδεια πεθαίνει.

M1: Μεντέα κβντέμπα*.

* Μεντέα κβντέμπα: η Μήδεια πεθαίνει.

M2: Η Μήδεια πεθαίνει.

M1: Μεντέα κβντέμπα. Μεντέα
κβντέμπα. Μεντέα κβντέμπα.

M2: Η Μήδεια πεθαίνει. Πεθαίνει.

(Τα φώτα σβήνουν απότομα.)

M1 + M2, σε απόλυτο σκοτάδι:

Εγώ, η εγγονή του Ήλιου

Η αιματοβαμμένη ξένη

Κόρη της Νύχτας έγινα

Για πάντα.

ΤΕΛΟΣ

